

[Langkilde.]

råder må vi lægge speciel vægt på i prioritetsrækken. Jeg tænker på uddannelsen, efteruddannelsen, jeg tænker også på forskningsproblemerne, og jeg tænker på trafikken. Det sidste område er jo med sine store investeringsopgaver ofte blevet syndebug under sparefelttog, og det har ikke altid været god økonomi i forhold til erhvervslivet, som nyder godt af mange af de forbedringer, som sker på trafikpolitikens område. Hr. Ivar Nørgaard strejfede Saltholm, og jeg skal ikke kaste mig ind i den problematik, hvor fristende det end kunne være, men jeg har set, at det ærede medlem hr. Niels Matthiasen har nedlagt hele betænkningen, fordi den ikke har forudset den mulighed at overlade det til private at fremstille en af disse ting, hvorved efter hans mening hele problemet ville være løst; det er bare udslag af en mangel på fantasi fra perspektivplanlægningens side. Nu er hr. Niels Matthiasen normalt beskæftiget med kulturelle anliggender og teateranliggender, så han er måske ikke vant til at tænke i så store tal, som der her er tale om, og han kan også have fået sine økonomiske begreber forkvaklet ad den vej; men at han fuldstændig har overset det faktum, at det ikke er et spørgsmål om finansiering alene, men derimod et spørgsmål om arbejdskraft, det kan jeg nu ikke rigtig forstå.

Hele problematikken omkring det offentlige personaleforbrug hænger nøje sammen med vor vilje til at rationalisere den offentlige administration, den egentlige administration og i videre forstand, og herom findes i betænkningen følgende, som jeg vil tillade mig at citere:

„Arbejdet med perspektivplanlægningen har afdækket et åbenbart behov for styrkelse af planlægningsfunktionen i departementerne og de store statsinstitutioner.“

Det er en pæn formulering af en barsk sandhed. Det er ikke noget, vi kan kritisere administrationen og embedsmændene for. Beslutningerne på det politiske område er taget, uden at vi har krævet den fornødne planlægning fra politisk side.

Vi må videre i arbejdet med at udskille detailadministrationen fra departementerne, så de kan koncentrere sig om den overordnede ledelse og planlægning. Der er sket et

arbejde inden for disse områder i administrationsrådet, og jeg vil gerne spørge arbejdsministeren, hvilke planer regeringen har med hensyn til videreførelse af dette arbejde. Jeg tror, man kan sige, at erfaringerne fra udlandet viser, at det er noget helt centralt.

Et led i tilvejebringelsen af bedre styringsmuligheder må også være en bestræbelse på i videre omfang at arbejde med en rent regnskabsmæssig udskilning af mange offentlige virksomheder, så mange som muligt, så man kan nærme sig det punkt, hvor man har mulighed for at bedømme, om de kan hvile i sig selv. Det må være muligt på mange områder inden for det offentlige.

Centralt i styringen af de offentlige aktiviteter er spørgsmålet om samspillet mellem perspektivplanlægningen, de enkelte institutioners ønsker og planer og folketingets bevillingsmyndigheder.

Perspektivplanen siger til os, at vi må gå langt mere rigoristisk og konsekvent til værks, end vi hidtil har gjort. Vi må arbejde med en fortsat indarbejdelse af de enkeltes ønsker og forslag i den samlede perspektivplanlægning. Den kortsigtede detailplanlægning må udbygges. Ingen sag må passere til folketinget, uden at den har været vurderet i planlægningssammenhængen. Det må antagelig være finansministeriets opgave at sikre dette. Det kunne måske ske ved en udbygning af de nuværende budgetoverslag, således at de giver et billede af de samlede offentlige udgifter, ikke blot statens udgifter.

De nærmeste år vil kræve af os, at vi forlods skal af med ca. 1 milliard kr. om året til nedbringelse af betalingsbalanceunderskuddet. Vi skal løse vores betalingsbalanceproblem, hvis vi skal sikre fortsat økonomisk vækst.

Efter det konservative folkepartis opfattelse må tempoet i reformer og forbedringer i offentlige ydelser afpasses efter de muligheder, som de økonomiske realiteter åbner. Vi må have modet til at prioritere og modet til at gøre prioriteringens nødvendighed klar for befolkningen, og vi må sætte ind med en bevidst industripolitik gennem forskning og på anden måde.

Man kunne rejse det spørgsmål, hvilken betydning det ville have haft for vores økonomiske udvikling, hvis vi havde haft en